

Prim.dr.sc. Slavko Čunović (1928.-2012.)

28. prosinca 2012. godine, nakon duge i teške bolesti, preminuo je primarijus dr.sc. Slavko Čunović, cijenjeni internist-reumatolog, najbolji poznavatelj problematike uričnog artritisa u našoj sredini.

Rodio se 21. rujna 1928. godine u Gornjem Mrzлом Polju (općina Duga Resa). Po završenom osnovnom i srednjem školovanju, upisao je studij medicine na zagrebačkom Medicinskom fakultetu i diplomirao 1955. godine. Nakon obvezatnoga liječničkog staža, zaposlio se u Bolnici za reumatske bolesti i rehabilitaciju Krapinske Toplice, specijalizirao internu medicinu na zagrebačkim klinikama, te položio specijalistički ispit 1965. godine.

Kad je radio kao mlad stažist na internom odjelu jedne opće bolnice daleko od Zagreba, zbilo se nešto što je potaklo, i kroz cijeli život dalje poticalo, njegov posebni stručni interes. Primarijus Čunović taj je događaj živo i plastično opisao u svojoj knjizi "Urični artritis": Kao mlad liječnik, dakle, zatekao je jednoga jutra bolesnika koji je primljen s uputnom dijagnozom kroničnoga primarnog poliartritisa. Za taj je prijem dežurnomu liječniku prigovoreno kako se tomu bolesniku ionako ne može pomoći, a da svojim zapomaganjem samo uznemiruje druge bolesnike. Čunović je odmah zapazio otečene nožne palce i počeo opisivati tofe na njima, ali ga je uvažena gospođa primarijus toga odjela prekinula: pa valjda ne želi kazati da su to urički tofi, kad je znano da u nas gihta nema! Bolesnik je doista otpušten kući, ali je uskoro ponovo zaprimljen jer su tofi na nogama perforirali doslovce pred očima liječnika, u iscjelku su nađeni kristali urata i tad je i drugim kolegama dijagnoza postala jasna. "To je bio moj prvi bolesnik s uričnim artritismom. I danas mu znam ime i prezime i još uvijek čuvam njegove kristale. Sve sam to dobro zapamtio - za cijeli život.", zapisao je prim.dr. Čunović.

Pozornim je motrenjem prim. Čunović nalazio nove i nove "slučajeve" uričnog artritisa, pa je prvu skupinu vlastitih bolesnika prikazao u *Liječničkom vjesniku* 1964. godine; pri dijagnostičkoj obradi sudjelovao je i F. Petrović kao radiolog, a osobitu vrijednu, pače možda i odlučujuću, pomoć pružala mu je (i nadalje, kroz niz godina) supruga Katarina, kao diplomirana klinička biokemičarka. Ta prva uzorno dokumentirana radnja bila

je konačni dokaz da uričnog artritisa ima i u nas, pa je i mene potakla da - zajedno s prof.dr. Stjepanom Steinerom - u istom broju *Liječničkoga vjesnika* napišem osvrt s pomalo izazovnim naslovom: "Ulozi - "zaboravljena" ili "zanemarena" bolest?"

Problematika uričnog artritisa postala je tako "crvena nit" koja je prim.dr. Čunovića vodila kroz čitav radni vijek. Proučavao je tu bolest sa svih gledišta, od epidemiologije do radne sposobnosti bolesnika, te je na tome području i doktorirao, obranivši 10. siječnja 1982. na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu disertaciju "Evolucija uričnog artritisa, sadašnje zdravstveno stanje i radna sposobnost vlastitih bolesnika".

Tijekom vremena prim.dr. Čunović vodio je i opću internističku ordinaciju za stanovnike zagorskoga kraja, među kojima je bio vrlo obljubljen. Na zamolbu prof. dr. Zdenka Škrabala sudjelovao je i u nastavi za studente medicine u Zagrebu, s predavanjima iz reumatologije u okviru predmeta Interna medicina. Svojom je neumornom energijom i zalaganjem dokazao kako tzv. "mala sredina" ne mora biti zapreka za znanstveni rad, jer je kao aktivni sudionik zapaženim izlaganjima sudjelovao ne samo na brojnim domaćim nego i međunarodnim reumatološkim kongresima i sastancima, te je sam ili sa suradnicima objavio mnoge znanstvene i stručne radove. Među njegovim publikacijama, po mojem mišljenju, monografija "Urični artritis-giht-podagra-ulozii" (Medicinska naklada, Zagreb 2000.) poput bisera sjaji u hrvatskoj medicinskoj literaturi.

U okviru Zbora liječnika Hrvatske bio je član Upravnoga odbora Reumatološke sekcije, a bio je i član uprave Udruženja reumatologa Jugoslavije.

U privatnom životu, prim.dr. Slavko Čunović bio je nadasve pažljiv i brižan suprug i otac. Supruga Katarina bila mu je i u stručnom radu suradnica, a kćer Ružicu uputio je da nastavi njegovim stručnim putem.

Svi koji su poznavali prim.dr.sc. Slavka Čunovića voljeli su ga, jer je vazda bio pošten, iskren, spreman pomoći, nesebičan i samozatajan - riječju: bio je čovjek. Kao takav ostat će nam svima u trajnoj uspomeni. Meni je na ponos što mi je bio drag i dobar prijatelj.

Theodor Dürriegl